

Una altra Motis



Una altra Motis.

Tot i que vivim en un món amb una sobredosi d'informació, o justament per això, a la sortida del concert de divendres a l'Espai Port de Sant Feliu de Guíxols, s'escoltaven comentaris del tipus "jo pensava que venia a un concert de jazz", perquè jazz és el que, de partida, un espera d'Andrea Motis. Però en la ràpida i constant evolució de la cantant i trompetista, a la qual literalment hem vist créixer als escenaris, van apareixent projectes que es desvien del jazz clàssic, com aquest Febrero, que va presentar al Festival de la Porta Ferrada per primera i, de moment, única vegada a Catalunya. Acompanyada per les cordes clàssiques de la xilena Camerata Papageno, reforçada amb vents, secció rítmica i altres efectius

–una vintena de músics–, sota la direcció del guitarrista Federico Dannemann, Motis va presentar el seu disc gravat a Xile, plantejat com un gran homenatge a la música americana: de Gershwin a Inti-Illimani, del bolero a la bossa nova. Andrea va sortir a escena vestida de blanc, amb la seva aparent fragilitat i la trompeta penjada del braç, i va obrir la nit amb la brasilera Carinhoso per continuar, després de declarar-se "la persona més afortunada del món", amb Perfidia ("Els meus avis l'escoltaven"), Garota d'Ipanema, The man I love i Sensemayá (Canto para matar una culebra). A més d'interpretar el disc sencer –un àlbum curt: 38 minuts– va cantar seguides De mica en mica i Mediterráneo, de Serrat, i després My ship, de Kurt Weill, i la divertida cúmbia El pescador. El concert havia d'acabar amb els músics tocant, en cercavila per tota la platea, la instrumental El Carnaval, però per insistència del públic van tornar a pujar a l'escenari per rematar la culebra, ja que "no tenim més temes". Va ser una altra Andrea Motis, interessant com sempre.

Publicat a:

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2441115-una-altra-motis.html>